

gravet paa Kirkegaarden med den sædvanlige Nedgravning i Jorden. Vi have jo i en Aarrække haft Bestemmelser, som tillod dette, men det kan kun finde Sted, hvis man i testamentarisk Form har fastslaaet, at man nærer dette Ønske. Denne Bestemmelse kan egentlig kun opfattes paa een Maade, nemlig som en Hemske paa Bestræbelserne for at indføre Ligbrænding i Stedet for Begravelse, thi det er jo ganske overflødig at fordre, at Ønsket om Ligbrænding skal være udtrykt i en testamentarisk Bestemmelse. Det er mærkværdigt at iagttage — jeg har haft rig Lejlighed dertil —, hvor skødesløse Mennesker i Almindelighed ere med Oprettelsen af testamentariske Bestemmelser; det er noget, Folk meget nødig gaa til. Der bliver sikkert ikke i et af 10 Ægteskaber, som indgaas, oprettet Testamente af Ægtefolkene straks ved Ægteskabets Indgaaelse, hvilket dog er af den alleryderste Vigtighed for dem. Det er faktisk saaledes, det være nu nok saa urimeligt, at Folk meget nødigt gaa til at oprette testamentariske Bestemmelser. Den Regel, som Lovgivningen nu indeholder om, at en testamentarisk Bestemmelse er nødvendig, for at man kan blive brændt efter Døden, har derfor virket som en betydelig Hemske. Efter at Ligbrændingen nu har været mulig her i Landet i en Aarrække, og da det er mange Mennesker magtpaaliggende at sikre sig, at deres Lig bliver brændt, har det forekommet mig urimeligt — og deri har det andet Ting givet mig Medhold —, at man skal fastholde denne Bestemmelse om testamentarisk Fastslaaen af dette Ønske. Det er da det væsentligste Indhold af dette Forslag, at man foreskriver, at en almindelig skreven Bestemmelse med to Vitterlighedsvidner, der attestere Ægtheden og Rigtigheden af Underskriften og at Underskriveren, da Dokumentet blev oprettet, var ved sin Fornufts fulde Brug, er tilstrækkelig til at hjemle Brænding af Liget. Der er saadesuden i sidste Stykke føjet en Bestemmelse til, som angaar det Tilfælde, der let kan indtræffe. Naar en Person i sine unge Aar har oprettet en Bestemmelse om, at han vil brændes efter sin Død, og Dokumentet da har henligget i mange Aar, kan det jo ske, at Vidnerne saa ikke kunne føres, naar den paagældende dør, fordi ogsaa de ere døde. Saa vilde det efter den almindelige Lovgivnings Regler være saadan, at naar nogen rejste Indsigelse mod Bestemmelsens Ægthed og Rigtighed, og Vidnerne ikke kunde føres, kunde Bestemmel-

sen ikke opretholdes. Det bestemmes derfor her i sidste Stykke, at hvis saadant indtræder, skal Overøvrigheden kunne afgøre, om man kan gaa ud fra, at Dokumentet alligevel er ægte og rigtigt og alt-saa kan bevare sin Gyldighed. Dette sidste tror jeg ogsaa er en fornuftig Bestemmelse. — Jeg tillader mig paa det varmeste at anbefale dette lille, ikke meget omfattende og i Grunden ganske uskyldige Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Johansen: Det er jo et Spørgsmaal, der har staaet megen Strid om, men som der nu efterhaanden er kommet Ro om. Jeg har ikke meget at føje til, hvad den højtærede Minister udtalte. Jeg er af den Formening, at man skal lette Forholdene for de Mennesker, som ønske, at deres Lig skal brændes. Dette vil blive lettet, hvis denne Ændring til Loven bliver vedtagen. Jeg kan derfor nøjes med at anbefale Forslaget til det høje Tings Vedtagelse, da jeg tror, at man herved imødekommer mange Menneskers Ønske.

Matzen: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg egentlig ikke ser, hvorfor man her skal have andre Regler end dem, som vi f. Eks. vedtog med Hensyn til borgerlig Begravelse. Jeg kan forstaa, at man ikke vil blive ved den gamle Regel, thi den udelukker jo, at der kunde være Spørgsmaal om at træffe Bestemmelse ogsaa til Fordel for Børn, mindreaarige osv., og jeg kan forstaa, at man paa dette Punkt vil bringe Forslaget i Overensstemmelse med, hvad der er bestemt i Loven angaaende borgerlig Begravelse. Men hvorfor man saa vil gaa videre, hvorfor man her vil opstille andre Regler end i den Lov, vi sidste Gang vedtog, indser jeg ikke. Der er i begge Tilfælde Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholdes med en Mands Lig. Hvorfor skal der saa gælde forskellige Regler for, om hans Bestemmelse gaar ud paa, at Liget skal begraves borgerligt, eller paa, at det skal brændes o. s. v.? Der kommer paa dette Punkt en saadan besynderlig Uoverensstemmelse ind i Lovgivningen, som jeg ikke ser nogen Grund til.

Det forekommer mig dernæst, at det naturlige i dette som i andre Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholdes med en Mands Anliggender, være sig hans Person eller hans Formue efter hans Død, maa være at ordne det ved Testamentsform, thi saa er man fri